

Gemyt, men en tungsindig, lidenskabelig Natur, hvem Livet indgød Uro og mørk Ængstelse. Oprindeligt ubefæstet i Troen, som hun havde været det fra sit Hjem, var hun bleven en Ivrer, hos hvem den aarelange Kamp for Udkommet i Forbindelse med Mandens religiøse Paavirkning havde affødt sygeligt overdrevne Forestillinger om Jordelivets Trængsler og Kristenmenneskers Ansvar. Og hendes lange, haabløse Sygeleje, de mange, trange Aar, hun siden sin sidste Nedkomst havde ligget inde bag den mørke Sygestues nedrullede Gardiner, havde ikke gjort hendes Syn friere eller hendes Sind mere lyst. Skønt hendes Mand ofte alvorligt bebrejdede hende hendes Mismod og kaldte det syndig Mangel paa Tillid til Guds Naades Kraft, fandt hun aldrig helt Ro for bekymringsfulde Tanker angaaende Børnene og deres Fremtid, og hun blev ikke træt af strengt at foreholde dem den yderste Nøjsomhed i Alt som en Pligt mod Gud og Mennesker. Hun kunde oprøres som over en Forbrydelse, naar hun hørte om de velstaaende Borgeres Levevis, om deres Gæstebud med mange Retter Mad og to-tre Slags Vin, om Fruernes Silkekjoler og de unge Pigers Guldsmykker, — ja hun kunde end ikke rigtig tilgive sin Mand, naar det en Gang imellem hændte, at han kom hjem fra sin Spaseretur med en eller anden beskedene Gave, som han med et eget, tavst Galanteri henlagde foran hende paa